

Publicerad 2009-03-24 08:59 av korp fjäder

Och jag märker att jag ler med hela mitt inre när jag ser att varenda barn har fått vad det behöver

Om man en gång om året vill blidka sin gud så att man får leva ytterligare ett år trots alla dumheter man hittat på, kan man välja ut en sjuherrans helig person, klä den personen i vita kläder och be honom eller henne (fast gud nåde den som väljer en kvinna för detta heliga uppdrag) att gå in i ett mycket svårtillgängligt rum där det - hör och häpna - förvaras en ursprunglig version av den lag människor måste följa för att få kallas människor!

Där inne i det allrasomheligaste inre ska den utvalde stänka blod på lådan som omsluter lagen. Det måste vara färskt blod från en nyslaktad bock - i vilken vi lagt alla våra synder just innan slakten. (En så kallad syndabock)

I vanliga fall skickar man ut syndabocken att dö i öknen - men just i den här nödvändigaste ritualen av dem alla måste bocken dö för att det ska vara möjligt att ta med blodet in till lagen. Liksom för att bevisa, att slakten har skett.

Då händer det märkliga nämligen, att gud sniffar på blodet, nickar och säger att: ja här ser jag ju att ni har tagit död på synden. Låt gå för ett år till då! Men se till att sköta er bättre den här gången. Nästa år kanske jag inte är så nådig.

Och den utvalda - som vi väl kan kalla en sorts präst - nickar då och lovar att han ska tala med folket så att det blir som gud vill.

Och så är allt frid och fröjd.

Prästen kommer ut ur det heligaste av alla heliga rum och meddelar att alla synder är förlåtna och folket pustar ut och firar med en hejdundrande fest.

Om någon läsare nu är det lilla minsta insatt i någon sorts religionsnistoria, har han eller hon redan sett att det här är en förenklad och kanske lite slarvig berättelse om en årshögtid man i urminnes tider hållit bland Israels folk.

Och om samme person dessutom är lite uppdaterad i vad vi gör i kyrkan varenda söndag så har han eller hon också sett parallellerna.

De där vansinniga parallellerna där vi fortfarande överlåter åt någon specialinvigd helig person att träda in i det allrasom heligaste innanför ett väl avgränsat skrank. Och där utföra lite hokuspokus som sedan meddelas församlingen. Phu, nu är vi förlåtna en vecka till. (för vi är så syndiga att vi måste bli förlåtna en gång i veckan vi!)

Som om vi inte lärt oss något alls av det vi väl egentligen tror på.

Inte så att jag vill värdera hur andra religioner sköter sina angelägenheter med gud (eller sina gudar). Jag tror nämligen att det finns ett otal sätt att leva i relation till den gud som nog är större än alla namn vi kan uttala. Nej, det är inte det att jag vill framhålla något som bättre eller sämre. Jag vill bara reda ut vad det är jag tror att jag tror på för egen del och vad jag tror att jag skulle vilja se när jag träffar människor som jag tror har en liknande tro som jag själv.

För som jag har förstått det så skulle vi som är döpta och tror att gud skickade sin son för att bli vår överstepräst, den där allrasomheligaste som skulle gå in dit där lagen förvaras - vi skulle veta, att han, sonen,

inte bara gick in dit utan faktiskt lät bli att slakta den där bocken. Han sa att han själv kunde tänka sig att vara syndabock. Så att alla de där osunda livsbortvändheterna hamnade i honom som vi då fick döda.

Äckligt! men tydligen behöver vi handfast dödande för att få slut på saker och ting.

Det där blodet blev sedan stänkt på lagen som - precis som i en saga - förvandlades från att ha varit stentavlor i en låda till att bli levande hjärtan i alla som blir döpta. Så att vi har lagen inuti oss i stället för oåtkomlig i ett heligt tempel långt långt borta.

Det betyder, att egentligen är vi sånadär överstepräster allihopa med rätt att gå in i det allrasomheligaste i våra hjärtan. Vi kan ta vårt eget pulserande blod och låta det droppa in i lagtavlornas levande hjärta och i varenda andetag göra det översteprästen förut gjorde en gång om år.

Och i kyrkorna kunde vi då allihopa samlas kring altaret och lyfta bägaren som vi sedan dricker ur allihopa för att fylla på blodomloppet, kärleksomloppet bland oss. Vi kunde låta stentavlorna tjäna som kvarnstenar för att mala mjölet till det bröd vi bryter och delar medan vi förstår att det enda sätt vi kan följa lagen är att leva just som vi gör när vi delar brödet. Det måste räcka till alla. Alla.

Så tänker jag och låter fantasin skena iväg med mig så till den grad att varje barn i hela världen får rent vatten att dricka, kärleksfull omvårdnad och bröd att äta varje dag i hela sitt liv.

Och jag märker att jag ler med hela mig själv vid den tanken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren korpjäder med Poeter.se id #20962 innehar upphovsrätten